

Ран Босилек
Знае му реда

Седял Заю Баю край една поляна. Минал Дългоушко. Заю го попитал:

– Къде тъй си тръгнал, братко Магаринчо?

– Отивам в гората.

– Какво там те носи?

– Мечката ми трябва.

– Че за какво, братко?

– Искам да я видя. Все с нея ме плашат. Пък аз понаучих, че не е тъй страшна.

– Не е – рекъл Заю. – Аз й служба служа. Тя е главатарка на отбор юнаци. Аз съм бързоходец в нейната дружина.

– Не си ли похапва от нашите братя?

– Тя не е от тия. Месо не опитва. Яде мед и круши.

– Жив да си ми, Зайо, за добрите думи! Но искам да зная дарбите цепи ли? Мога ли остана на служба при нея?

– Ти какво умееш?

– Умея да пея. За мъдрец минавам. Времето познавам и при всеки случай зная що да правя.

– Тъкмо си за нея! – насърчил го Заю. – Хайде да те водя. Тя ще те хареса. Ще вземе и тебе в нашата дружина. И ще бъдем вечно побратими верни!

Отишли при Меца. Заю заговорил:

– Нов побратим водя, храбра главатарко. Умее да пее. За мъдрец минава. Времето познава. И при всеки случай знае що да прави.

– От кой род е, Зайо? – попитала Меца. – Конят му е вуйчо.

– Името му как е?

– Магаринчо Ревлев.

– Ушите му дълги, не сте ли роднина?

– Вярно, главатарке!

– А как е гласът му?

Дългоушко ревнол, гласа си показал.

Затулила Меца ушите със лапи и викнала строго:

– Стига, стига, стига! Не е за пред Льва. Но за тръбач става. Нека получава на ден по кош плява!

Така Дългоушко останал да служи в Мечата дружина.

Не минало много и той се прославил.

Един ден към обед Мечана строила своята дружина. На преглед пред Льва трябвало да минат. Всичко пригласили, когато да тръгват, тя се приближила къмто Дългоушко и рекла му строго:

– В цялата дружина ти си новобранец. Ума си опичай! Да не ме посрамиш!

– Няма, главатарке. Аз реда му зная.

Лъвът бил застанал на една рътлина. Всичките животни минали край него. Дошло ред да мине Мечата дружина. Но тъкмо пред Лъва спира Дългоушко. Затропва, заскачва, па като отпуща онова гърлице – реве, та се къса. Цялата дружина в земята потъва.

– Бре, сине неверни, какво чудо стори?! – скарва му се Меца. – Пък и гордо гледаш на това отгоре!

– Ти мене ще учиш! – рекъл Дългоушко. – Аз реда му зная! На такова място като не покажа всичко, що умея, за какво съм майстор, за какво живея!

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Недялков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3304>]